

İNSANIZ hepimiz. Haklarımız var ve bu haklar çok olağanüstü durumlarda,sadece millet olarak yetki verdiğimiz kurumların kararlarıyla kısıtlanabilir. Buna göre en önemlisi “ yaşam hakkı”dır.Bir suç işlemedikçe,başkalarının haklarını ihlal etmedikçe,yaşamaktan sonraki en büyük hakkımız” özgürlük” tür.

Devlet aygıtının en kritik görevlerinden biri,vatandaşının güvenliğini sağlamaktır.

Güvenlik” te bir haktır.

Düşünmek insanın doğasında vardır.” Düşünce özgürlüğü” de bu yüzden yaşamsal bir haktır.Ancak bu hakkın vaçgeçilmezi düşüncenizi “ ifade özgürlüğü”dür.

Haklarımızı,başkalarının haklarını çiğnemededen,yaşadığımız toplum içinde uyumlu bir şekilde kullanabilmemizin teminatı,adaletli bir hukuk sistemidir.

Vatandaş olarak tabi olduğumuz kanunlar,bir yanlış yaptığımızda,bir suça ortak olduğumuzda,onlara uymadığımızda yaptırımlarla karşılaşmamızı gerektirir.Bunun denetimini yapmak ,o yaptırımları belirlemek,yine millet olarak yetki verdiğimiz mahkemelerin işidir.Vatandaş olarak o mahkemelerdeki en büyük güvencemiz,suç ispat edilene dek “ masuniyet karinesi” ve “ adil yargılanma hakkı”dır.

Devlet karşısında sesini duyurmanın en etkili yolu örgütlü olmaktır.” Örgütlenme hakkı” ve “ gösteri hakkı”bu açıdan vaçgeçilmezdir.

Eğitim ,sağlık, milliyet ve iş güvencesi hakları sosyoekonomik hayatımızın omurgasıdır.

Temel hak ve özgürlüklerimizi buraya sığdırmak zor.Siz en iyisi Türkiye'nin taraf olduğu iç hukuku üzerinde tuttuğu Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ni açıp maddeleri tek,tek okuyun.

Bundan birkaç gün önce,Yüksel caddesindeki manzarayı çok uzaktan izlediğimizde,bu hakları düşündüm.

Akademisyen Nuriye Gülmen ve öğretmen Semih Özakça KHK ile kaybettikleri işlerini geri almak için eylemdeydi.

İkisi de bir gece vakti yayınlanan KHK'ların ekindeki listelerden işlerini tamamen kaybettiklerini öğrenmişti.Haklarında bir mahkeme kararı yoktu ama devlet aygıtını temsil eden amirleri,üye oldukları sendikaya,sendikal faaliyetlerine,değişik araçlarla paylaştıkları düşüncelerine bakıp” terör örgütleriyle iltisaklı”oldukları kanaatine varmıştı.

OHAL mevzuatına dayanarak,iş güvencesi hakları ellerinden alınmıştı.

Altı aydır bir gelirleri yoktu.Sosyal güvenlik hakları da ortadan kalktığı için devletin sunduğu sağlık kurumlarına erişim hakkını da kaybetmişlerdi.

En önemlisi,başlarına gelen bu durum karşısında haklarını aramak için başvurabilecekleri tek bir merci de yoktu.

Bireysel başvuru hakkı çerçevesinde kapısı çalınabilecek olan Anayasa Mahkemesi'nin başkanı,kapıyı kapatmıştı.

İdarenin bu tür kararları karşısında hak aramanın en önemli adresi olan Danıştay'ın başkanı da son konuşmasında “ OHAL'de olur böyle şeyler” demeye getirmişti.

Avrupa konseyini ikna etmek için benzer durumda olanların başvurması için kurulması vaat edilen komisyon henüz kurulmamıştı.Bu arada geçinmek için çalacakları her iş kapısı” KHK ile atılmış” etiketi yüzünden yüzlerine kapanıyordu.

Yüksel caddesindeki bu karamsar acı tablo'ya şu denilmesi gerekir.” İnsanı yaşat ki devlet yaşasın” sözünü tekrarlayıp duruyoruz.Bu tabloya asla duyarsız kalınmaması dileğiyle kalın sağlıklıla!